

Warszawa, 24 października 1936 r.

URZĄD PATENTOWY

A 63 c 5/12

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 23719.

Kl. ~~77 b~~, 15/03.

77 b 5/12

Peter Schou Østbye
(Lillevand, Voksenkollen k. Oslo, Norwegia).

Narta.

Zgłoszono 21 września 1934 r.
Udzielono 19 sierpnia 1936 r.

Proponowano już dawniej wyrabianie nart z dwóch lub większej liczby warstw różnego materiału, sklejanych ze sobą, w celu zapewnienia większej wytrzymałości, elastyczności, a jednocześnie lekkości nart. Jednakże okazało się, że narty, wykonane w ten sposób, szybko tracą swe wygięcie.

Wynalazek dotyczy specjalnego układu warstw w nartach, który się składa z trzech warstw, ułożonych jedna nad drugą. Grubość warstwy środkowej narty według wynalazku stopniowo zmniejsza się od środka narty ku obu jej końcom.

Wskutek takiego ukształtowania i ułożenia oddzielnych warstw narty nie mogą się paczyć i zachowują swe wygięcie, ponieważ warstwa górna przytrzymuje war-

stwę dolną w ich początkowym stanie wygięcia, działając na podobieństwo sprężyny.

Przykład wykonania przedmiotu wynalazku uwidocznił na rysunku.

Narta jest złożona z trzech warstw 1, 2 i 3; warstwa dolna, czyli warstwa bieżna jest wykonana z drzewa twardego, warstwa środkowa — z drzewa lekkiego, warstwę zaś górną 3 najdogodniej jest wykonać z tego samego twardego drzewa, z jakiego wykonana jest warstwa dolna 1. Według wynalazku grubość warstwy środkowej 2, której długość w przedstawionym przykładzie wykonania jest nieco mniejsza, niż długość dwóch warstw pozostałych, zmniejsza się w ten sposób ku obu końcom narty,

iż warstwy 1 i 3 mogą być ze sobą połączone na pewnej długości na obu końcach narty. Oczywiście warstwa środkowa 2 może być tej samej długości, co warstwy 1 i 3; lub może być tylko o tyle krótsza, ażeby warstwa górna i warstwa dolna mogły być ze sobą połączone bezpośrednio na pewnym odcinku, lecz tylko na jednym końcu narty.

Dzięki temu, że warstwa środkowa jest zakończona ostro, narty posiadają swój zwykły kształt. Po sklejeniu warstw np. zapomocą spoiwa, nierozpuszczalnego w wodzie, przy jednoczesnem sprasowaniu ich zapomocą narzędzi, nadających nartcie kształt pożądaný, narty zachowują nadane im wygięcie. Warstwa górna 3, będąc dłuższa, niż znajdujące się niżej warstwy, przytrzymuje te warstwy dolne w stanie naprężenia.

Narty według wynalazku mogą być oczywiście wyrabiane różnemi sposobami. Górne i dolne warstwy mogą być wykonywane z części jednolitej, rozciętej na jednym końcu na takiej długości, że na drugim końcu narta pozostaje nierozcięta tylko na małym odcinku. Następnie wprowadza się warstwę środkową i, wyginając nartę, jednocześnie skleja się warstwę środkową z obydwoma połówkami. Warstwa środkowa, a najdogodniej i górna 3, mogą być ewentualnie złożone z dwóch lub większej liczby warstw, połączonych ze sobą, dzięki czemu można jeszcze lepiej zabezpieczyć wygięcie nart.

Wreszcie warstwa środkowa 2 może

być utworzona z twardniejącego roztworu żywicy, którym napelnia się przestrzeń między warstwą górną 3 a warstwą dolną 1 po uprzedniem połączeniu ze sobą obu tych warstw przy ich końcach we właściwym położeniu względem siebie.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Narta o trzech ułożonych na sobie warstwach, z których warstwa środkowa jest wykonana z drzewa lekkiego, a dwie zewnętrzne — z twardego, znamienna tem, że grubość warstwy środkowej zmniejsza się od środka narty ku jej końcom.

2. Narta według zastrz. 1, znamienna tem, że warstwa środkowa jest krótsza, niż górna i dolna, tak że te dwie warstwy zewnętrzne na jednym lub na obu końcach nart mogą być ze sobą połączone bezpośrednio.

3. Odmiana narty według zastrz. 1, znamienna tem, że warstwa środkowa, a ewentualnie także warstwa górna, jest wykonana z kilku warstewek.

4. Odmiana narty według zastrz. 1, znamienna tem, że warstwa środkowa jest utworzona ze stwardniałego roztworu żywicy, którym w stanie ciekłym wypełnia się przestrzeń między górną warstwą a dolną warstwą.

Peter Schou Östbye.

Zastępca: Inż. dypl. M. Zoch,

rzecznik patentowy.

